

NED. TANDHEELKUNDIG GENOOTSCHAP

LEDEN-VERGADERING OP ZONDAG 3 MAART 1940
TE UTRECHT.

Rede van den voorzitter den Heer J. J. Backer Dirks, bij de
huldiging van den Heer dr. C. H. Witthaus, ter gelegenheid van
diens gouden jubileum.

Zeer geachte Jubilaris,

Zeer geachte Mevrouw Witthaus en Mejuffrouw van Witthaus,¹

Zeer geachte aanwezigen,

Het Nederlandsch Tandheelkundig Genootschap acht het zich een
buitengewone eer, als gastheer te mogen optreden, nu gij den dag her-
denkt, waarop gij vóór 50 jaren het diploma van Nederlandsch tandarts
hebt verworven.

Onder de vele vereenigingen, waarin gij in den loop van een halve
eeuw een vooraanstaande plaats hebt bekleed, kan het N.T.G. voor zich
het recht opeischen, U het langst in zijn midden te hebben gekend.

Ik ben me volkomen bewust, dat de latere jaren, wegens Uw steeds
meer oplaaierende geestdrift voor tandheelkundige volksverzorging, mede-
brachten, dat beurtelings de Rotterdamsche Tandartsen Vereeniging en
„Het Ivoren Kruis”, de Nederlandsche Vereeniging voor Mond- en
Tandhygiëne, bijna volledig beslag op Uw persoon legden. Maar noch
het Tijdschrift voor Tandheelkunde, noch de Rotterdamsche Tandartsen
Vereeniging, noch „Het Ivoren Kruis”, noch de Fédération Dentaire
Internationale, noch de Nederlandsche Vereeniging voor Sociale Tand-
heelkunde, kan er op bogen U voor een tijdruimte van 45 jaren in zijn
midden te hebben medegemaakt.

Toen gij op 1 Maart 1890 het Nederlandsch tandmeestersexamen
met succes aflegde, waart gij reeds in het bezit van het diploma „Zahn-
arzt”, dat U, volgens de gegevens die mij ten dienste staan, reeds op den
aanvalligen leeftijd van 19 jaren moet zijn uitgereikt. Wij zijn er van
overtuigd, dat indien de omstandigheden U eens niet uit Duitschland
naar Nederland zouden hebben overgebracht, U in Uw oude vaderland
een schoone toekomst zou hebben gewacht en dat daar misschien eerder

dan hier een belangrijke plaats bij het onderwijs Uw deel zou zijn geworden, zeer ten voordeele van de opleiding en de opvoeding der generatie, die thans daar te lande practiseert. Vergeten hebt gij Uw geboortegrond niet. In verschillende Duitsche tijdschriften hebt gij bij herhaling wetenschappelijke bijdragen geplaatst, op vele vergaderingen hebt gij Uw stem doen hooren en toen in de jaren 1915—1918 een Nederlandsche ambulance haar diensten aanbood ten behoeve van de oorlogsgewonden van den vorigen wereldoorlog, hebt gij bij de kaakchirurgische afdeling Uw menschlievende hulp in het Duitsche hospitaal aan de ongelukkige verminkten verleend.

Maar wij, Uw collega's zijn verheugd, dat de omstandigheden U hierheen hebben gevoerd, waardoor wij hier te lande van Uw inzichten beter hebben kunnen profiteeren, van Uw ervaring beter hebben kunnen leeren en van naderbij Uw sociale ideeën hebben kunnen beluisteren!

Aan deze zelfde gelukkige omstandigheden dank ik het feit, dat het mij heden gegeven is de voor Uw bescheiden persoon zéér pijnlijke operatie te mogen vervullen, om U ter gelegenheid van dit gouden jubileum toe te spreken!

Klinkt het U niet vreemd — ja bijna wreed —, te hooren spreken als over een genoegen, dat gesmaakt wordt, bij het ten uitvoer brengen van een pijnlijke operatie? Wees gerust, geachte jubilaris, ik zal met de noodige omzichtigheid te werk gaan en het mes zoo hanteeren, dat Uw kritische geest zoo min mogelijk Kunstfehler zal ontwaren. Geen aesthetische chirurgie zal ik nastreven, geen ophemelen van daden, die de Uwe niet zijn, noch U toedichten, wat feitelijk eens anders geestelijk eigendom is. Wil mijn rede meer beschouwen als een vorm van geestelijke sectie, waarbij ik slechts datgene gezond zal noemen, waarop deze benaming zonder eenig voorbehoud van toepassing kan zijn.

Wat blijkt voor mij dan het eindresultaat te zijn van dit onderzoek?

Beste Carl, ik zie je dan als een uitnemend tandarts en collega en een man van warme vriendschap!

Bij het hooren van deze laatste woorden, mompelt er misschien een enkeling: dus toch schoonheids-chirurgie? Is het eerlijk gemeend om over dien stoeren, afgemeten en kritischen Witthaus te spreken als over een man van warme vriendschap?

Gelukkig, beste Carl, dat je niet *alle* collega's, die je in de laatste halve eeuw hebt ontmoet, tot je intiemen vriendenkring behoeft te rekenen. Zonder een ernstige hartvergrooting zou je dáár geen plaats voor kunnen bieden. Maar aan hen, voor wie deze eereplaats in je hart wel gereserveerd is, heb je de bewijzen van je warme hartelijke vriendschap bij voortdurend geleverd. Ook persoonlijk — want met een beetje trots durf ik ook mijzelf onder je vriendenkring te scharen — heb ik vaak de hartelijke uitingen van je vriendschap mogen ondervinden. En waar het je, met je natuurlijken aanleg en je kritischen geest te allen tijde onmogelijk zou zijn, méér te zeggen dan je meent, of breedvoerig uit te weiden over vriendschap of verdienden, daar moeten wij bij jou wel eens grooter waarde hechten aan een flinken handdruk of een simpel woord geuit,

met vriendelijken blik, dan wij bij anderen aan lange toespraken moeten toekennen.

Dat je je steeds een uitnemend tandarts en collega hebt getoond, daaraan wordt door niemand getwijfeld, behalve door jezelf!

Als consciëntieus practicus heb je in Rotterdam naam verworven en deze reputatie heb je in den loop der jaren — ten volle verdiend — steeds behouden. Wie, zooals ik, het genoeg heeft kunnen smaken je werk onder de oogen te krijgen, die kan constateeren, dat er slechts eerlijk en goed werk uit je handen is gekomen, onverschillig of het op de kliniek of thuis tot stand was gebracht. Dat dit nog bovendien in een snel tempo werd gemaakt — zonder aan kwaliteit ook maar eenigszins in te boeten — wekte indertijd aller bewondering.

Maar dit is niet in de eerste plaats de reden, waarom de collega's je op dezen dag wenschen te huldigen. Het zijn andere facetten van je welbestede tandarts-locpbaan, die hier de aandacht vragen, door de schittering welke zij vertoonen.

Het zijn je wetenschappelijke en je sociale arbeid!

Studie-mensch als gij waart, hebt gij na de reeds vermelde examina, in het jaar 1892 aan de University of Pennsylvania den graad van Doctor of Dental Surgery behaald. In 1895 als lid toegetreden tot het N.T.G., hieldt gij reeds in 1896 Uw eerste voordracht, in verdere jaren gevolgd door een reeks van lezingen en demonstraties. Bovendien geeft het naslaan van de 46 jaargangen van het T. v. T., ons een beeld van de groote veelzijdigheid der terreinen van Uw wetenschappelijke belangstelling.

Voor de Rotterdamsche Tandartsen Vereeniging, de Amsterdamsche Tandheelkundige Vereeniging, het Congres voor Mondhygiëne in 1929, de vergaderingen der Fédération Dentaire Internationale, de Internationale Tandheelkundige Congressen en de Nederlandsche Vereeniging voor Sociale Tandheelkunde zijn talrijke lezingen gehouden, die alle van zulk een helder inzicht en streng wetenschappelijken aanleg getuigden, dat we met recht op dit oogenblik aan onze bewondering uiting mogen geven.

Gelukkig heeft het U aan waardeering niet ontbroken. Het N.T.G. heeft U in October 1910 tot Eere-lid benoemd en daarmee het bewijs willen leveren van zijn erkentelijkheid voor het vele werk in het belang van dit Genootschap verricht, terwijl ook internationaal deze erkenning van Uw verdiensten tot uiting kwam, toen de Universiteit van Keulen in 1926 U den graad van Doctor Medicinae Dentalis honoris causa verleende.

Stellig zouden ook uitsluitend Uw *wetenschappelijke* verdiensten ruimschoots motief opleveren voor een huldiging op dezen dag, maar des te gereeder achten Uw collega's deze op haar plaats, daar Uw voorname verdiensten ook nog op een ander terrein dan dat der wetenschap zijn te vinden, n.l. op dat der sociale tandheelkunde.

Reeds in Uw oudste publicaties gaaft gij blijk van bijzondere belangstelling voor het vraagstuk der tandcaries. Het bleef in dit opzicht niet bij de theoretische studie van het vraagstuk der aetiologie alleen, maar reeds tijdens Uw eerste optreden als spreker voor het N.T.G. werd er aan zulke studies meteen de wensch gekoppeld, ook de sociale tandheelkunde profijt te doen trekken van de vorderingen der wetenschap.

Feitelijk bega ik hier een groote fout, door op eenigerlei vorm van sociale tandheelkunde in die dagen te zinspelen. Want in de voorgaande eeuw was er hier te lande van geen enkelen vorm van sociale tandheelkunde sprake!

De allergrootste verdienste van W i t t h a u s is m.i. gelegen in zijn streven om de schare zijner collega's meer professioneel plichtsgevoel bij te brengen en om aan de breedere lagen der bevolking duidelijk te maken, dat er nog andere tandheelkundige hulp mogelijk was dan een goed geslaagde extractie. De persoon van W i t t h a u s wordt des te grooter, als wij hem beschouwen in het juiste tijdsverband! Om hem heen bestond in geen enkel opzicht verlangen naar een tandheelkundige volksverzorging: noch bij de collega's noch bij de bevolking zelve. Maar met zijn ijzeren energie heeft hij zich er voor gezet in deze richting het bereikbare te benaderen.

In 1897 hield W i t t h a u s een lezing voor het N.T.G., getiteld: „Caries-praedispositie en caries-prophylaxis”, waarin hij o.a. zegt:

„Het groote publiek moet zijn kennis der mondhygiëne putten uit het onderwijs op school, uit de aanwijzingen der artsen en tandartsen en uit de periodieke literatuur, de advertentiën medegerekend; de onderwijzer, ook de meer ontwikkelde, weet over het algemeen niet veel van een behoorlijke mondhygiëne, maar ik vind, dat hij voor goede inlichtingen in deze dankbaar en vatbaar is. Ook de kennis der artsen laat op het zeer verachte gebied der tandheelkunde vaak veel te wenschen.

Het feit, dat de medici op het gebied der moderne tandheelkunde dikwijls niet voldoende ingelicht zijn, is des te noodlottiger, omdat hun persoonlijk de zorg voor de kindergebitten is toevertrouwd.

Voor dit onderhoud is een regelmatige inspectie door den tandarts en het vullen der carieuze melktanden een *conditio sine qua non* en de arts is verplicht, bij de ouders hierop aan te dringen. Maar hoe weinig artsen doen dit, of geven maar hun eigen kinderen bijtijds in tandheelkundige behandeling?

Voor het Genootschap is het een schoone taak om met al zijn kracht en gezag voor het verspreiden van mond-hygiënische kennis werkzaam te zijn. Het vervult daarmede ook een eereplicht tegenover de groote meerderheid van het Nederlandsche Volk, de minder geboeden, voor wie er geen tandheelkundige hulp in den besten modernen zin van het woord bestaat.

Ik vind het van belang deze zinsneden uit enkele van de oudste publicaties van Witthaus aan te halen, om aan te geven, hoe hij in die jaren reeds „voorlijk” was in zijn ideeën, waardoor zijn daden voor de naaste toekomst ook gemakkelijk te begrijpen zijn.

In 1901 naamt gij, collega Witthaus het initiatief om te Rotterdam de Rotterdamsche Tandheelkundige Vereeniging (thans genaamd Rotterdamsche Tandartsen Vereeniging) op te richten, de eerste plaatselijke vereeniging in den lande. Het doel, dat gij met deze oprichting voor oogen hadt was tweeledig:

in de eerste plaats wenschet gij de plaatselijke collega's in vriendschappelijken band samen te brengen en in de tweede plaats koesterdet gij den wensch ook door den daad propaganda te maken voor betere tandheelkundige volksverzorging, door de oprichting van de eerste plaatselijke tandheelkundige polikliniek in den lande. Deze propaganda door den daad, collega Witthaus, welke thans voor vele takken der sociale geneeskunde het wachtwoord is, was in de vorige eeuw reeds Uw streven.

Over den grooten invloed, dien Uw persoon heeft uitgeoefend op de tandheelkundige volksverzorging in Uw oude woonstad en over de sfeer, die gij hebt geschapen onder de collega's onderling, daar stede, zal ik zwijgen, daar de Voorzitter der R.T.V., collega Kraneburg, U straks nog zal toespreken. Mij zij het liever vergund iets te vertellen over Uw propagandistischen arbeid in den lande in het algemeen.

Overtuigd, dat een plaatselijke vereeniging niet het groote werk zou kunnen verzetten, om het Nederlandsche volk te overtuigen van de noodzakelijkheid van betere mond- en tandverzorging, hebt gij in 1910 een ander groot initiatief genomen, n.l. tot oprichting van de Nederlandsche Vereeniging tot Bestrijding van het Tandbederf (thans genaamd „Het Ivoren Kruis”, Nederlandsche Vereeniging voor Mond- en Tandhygiëne).

Overtuigd als gij waart, dat het voor een propagandavereeniging van het grootste belang zou zijn de medewerking van personen buiten de tandheekunde te verwerven, hebt gij deze nieuwe vereeniging als een algemeene vereeniging, waarin ook leeken zitting zouden hebben, gesticht. Haar eerste voorzitter was een der vooraanstaande figuren uit de Rotterdamsche koopmanswereld, de heer E. P. de Monchy, Rzn. Het had allen schijn, dat het U niet gegeven mocht zijn de ontwikkeling der jonge vereeniging van nabij mede te maken, want kort na de oprichting hebt gij Rotterdam verlaten, met het voornemen U naar het buitenland te begeven. Bij Uw vertrek werd U het Eere-voorzitterschap aangeboden.

Met betrekking tot deze onderscheiding doe ik misschien goed enkele zinnen te citeeren uit het Gedenkboek, dat ter gelegenheid van het 25-jarig bestaan van de Vereeniging is uitgegeven:

Juist de historieschrijver zal dit besluit als een bijzonder gelukkige daad beschouwen. Want, waar bij oppervlakkige kennis omtrent de feiten, de vraag opkomt, of het wel gemotiveerd was, om aan Witthaus op dat oogenblik, zóó kort

na de geboorte der Vereeniging, een zoo hooge onderscheiding toe te kennen, daar weet de ingewijde, hoe juist zijn stuwkracht de tandartsen heeft wakker geschud en hoe zijn voortdurend aanhouden gedurende meer dan 10 jaren in het Tijdschrift voor Tandheelkunde, in het Nederlandsch Tandheelkundig Genootschap en in de Rotterdamsche Tandheelkundige Vereeniging de behoefte aan het bestaan van een vereeniging, welke uitsluitend een sociaal doel zou nastreven, heeft doen gevoelen. En de blijvende belangstelling, welke hij steeds aan den dag gelegd heeft en na zijn terugkomst in ons land weer met hernieuwden ijver heeft doen oplaaien, hebben het goede inzicht van de mannen, die in die jaren de leiding hadden, bewezen.

Want wel was Witthaus in 1910 uit Nederland vertrokken, maar het zaad, door hem uitgestrooid, was reeds tot rijpheid gekomen bij een zekere groep van zijn collega's, waardoor zijn vertrek niet het débâcle voor de ontwikkeling van het sociaal gevoel der tandartsen ten gevolge had, dat stellig te verwachten ware, indien hij een tiental jaren eerder den collegialen kring zou hebben verlaten.

In 1918 weder in Nederland teruggekeerd, hebt gij met Uw zelfde enthousiasme mede Uw leiding gegeven in de oude Nederlandsche Vereeniging tot Bestrijding van het Tandbederf, Gij hebt deze leiding niet formeel gegeven — het Eere-voorzitterschap beteekende voor U geenszins een otium cum dignitate — maar hard werkende, zijt gij voortgegaan Uw denkbeelden te verkondigen, gij hebt de bestuursleden aangespoord en mochten Uw ideeën voor enkelen nog te revolutionnair schijnen, door Uw overtuigend betoog hebt gij steeds de weifelenden bekeerd.

Waar het wetenschappelijk werk van Prof. W. D. Miller U ongetwijfeld heeft geïnspireerd voor Uw studies met betrekking tot de tandcaries, daar zal de invloed van Prof. E. Jessen niet vreemd geweest zijn aan Uw werk op sociaal tandheelkundig terrein. De school-tandverzorging, de behandeling van het melkgebit, de propaganda voor tandheelkundige behandeling van kleuters, de mondreinigingsproblemen, deze alle hadden Uw aandacht en in vergaderingen en artikelen in het Tijdschrift voor Tandheelkunde, hebt gij bij voortduren uiting gegeven aan Uw sociaal-tandheelkundige opvattingen en het bewijs geleverd, op welk een hoog peil Uw professioneel plichtsgevoel steeds is gebleven. En toen Prof. Heringa het initiatief nam tot de oprichting der Nederlandsche Vereeniging voor Sociale Tandheelkunde, toen vond hij U terstond aan zijn zijde om ook in deze vereeniging Uw beste krachten te schenken aan de ontginning van dit terrein der volksgezondheid.

Geen wonder, dat ook de Fédération Dentaire Internationale, waarvan gij in 1900 tot de mede-oprichters behoorde, op een man van Uw gaven en aanleg beslag heeft gelegd, waardoor gij de Commissie voor Mond-

hygiëne, waarvan gij deel uitmaakt, bij voortduren met Uw adviezen hebt kunnen terzijde staan.

Collega Witthaus, hiermede zal ik de opsomming van Uw verdiensten staken. Ik vrees, dat deze lijst naar Uw smaak toch reeds veel te uitgebreid zal zijn!

Maar iets dient gij nog aan te hooren.

Uit het voorafgaande moge dan blijken, hoezeer de Vereenigen en de collega's U dankbaar zijn voor het vele, dat gij tot stand hebt gebracht, op den herdenkingsdag zelve heeft de Regeering blijk gegeven, dat Uw werk op sociaal tandheekkundig terrein, ook voor haar niet onopgemerkt is gebleven.

Dat de Regeering hieraan uiting heeft willen geven, door U een Koninklijke onderscheiding toe te kennen, stemt ons allen tot groote vreugde en vervult ons in zekeren zin met professioneelen trots. Hierdoor blijkt toch het goede hart, dat men ten Departemente de tandheekkunde toedraagt en de groote waardeering voor het sociaal streven, welke ons in vroeger jaren wel eens te veel werd onthouden.

Namens de hier aanwezige collega's feliciteer ik je van harte met deze eervolle benoeming en welverdiende onderscheiding, en voeg er den wensch aan toe, dat het je nog vele lange en gelukkige jaren gegeven moge zijn, dit versiersel, dat ik je namens „Het Ivoren Kruis" aanbied, te dragen.

Hierna sprak de Heer H. C. Kranenburg, voorzitter van de Rotterdamsche Tandartsenvereening als volgt :

Mijnheer de Voorzitter,

De Rotterdamsche Tandartsen Vereening dankt het Bestuur van het Nederlandsch Tandheekkundig Genootschap hartelijk voor de geboden en gewaardeerde gelegenheid om een kort woord te spreken bij de plechtige herdenking van het 50-jarig tandarts-jubileum van haar Eere-Voorzitter Dr. Witthaus.

*Zeer Geachte Jubilaris,
Zeer Geachte Mevrouw Witthaus,
Zeer Geachte Mej. Witthaus,*

Doordat wij U kennen en weten dat U, mede door de van U zoo bekende bescheidenheid, met gemengde gevoelens deze huldiging meemaakt, is het toch niet door het respecteeren van deze gevoelens, maar alleen door het niet willen overschrijden van dezen zoo gastvrij beschikbaar gestelden tijd, dat de R.T.V. nu in het spreken bij dit luisterrijke jubileum korthed wil betrachten.

Te veel en te lang is reeds over uw grootsche daden het stilzwijgen bewaard.

Toen in Mei 1926 twee Nederlanders den titel verwierven van Doctor h.c. in Duitschland werd in de pers in Nederland wel gewag gemaakt van het verkrijgen van dezen titel door een Amsterdamschen hoogleeraar, doch over U werd niets medegedeeld. Dit wilde U zelf zoo.

Toen het in 1931 dertig jaar geleden was dat U onze R.T.V. oprichtte, werden de daden beschreven van den oprichter en eersten Voorzitter en weer werd uw naam niet vermeld. U wilde het niet anders.

Gaarne zouden we daarom over U als R.T.V.er nu eens veel aan de vergeetelheid ontrukken, ware het niet dat het dan onmogelijk zou zijn minder dan nóg een uur van deze vergadering te vragen, hetwelk we van het N.T.G. niet mogen verlangen. Toen U zich in 1890 in Rotterdam vestigde, had U weldra een groote praktijk verworven.

Naast uw praktijk vond U gelegenheid tot tandheelkundige studie en het was uw lust als practicus ook te bestudeeren op welke wijze het mogelijk zou zijn dat de tandheekunde van die dagen ook binnen het bereik gebracht zou kunnen worden van de breede lagen van het volk.

Het resultaat van uw studie en overpeinzing deelde U mede in de vergadering van het N.T.G. van 1897.

Men vond het wel aardige ideeën, maar daar bleef het bij. U wilde verder. U wilde het resultaat van uw ernstig wikkelen en wegen aan de praktijk gaan toetsen en daar uw landelijke collegae U nog niet voldoende begrepen, hebt U zich plaatselijk met Uw collegae hierover verstaan en het resultaat was de oprichting der R.T.V. in 1901.

Een polikliniek werd aanstonds opgericht. Ieder der 10 leden moest minstens 2 uur per week zonder eenige honoreering aan de polikliniek werken, terwijl bovendien periodiek moest worden bijbetaald om het exploiteeren van de polikliniek aan een sluitende begrooting te helpen.

Het extraheeren werd gratis gedaan en voor de verdere tandheelkundige verrichtingen werd minimaal bijbetaald.

Aan het propageeren van goede tandheelkundige begrippen werden tijd noch moeite noch kosten gespaard en door dit werk dat zich langzamerhand uitbreidde, maakte U een begin met het groote werk dat later in 1910 aan een aparte vereeniging toevertrouwd moest worden. Deze vereeniging, welke nu „Het Ivoren Kruis” heet, heeft dus eveneens haar ontstaan te danken aan uw initiatief, aan uw groot scheppend vermogen.

Schooltandverzorging had, reeds vanaf het begin der R.T.V., door Uw optreden de aandacht in Rotterdam.

In 1908 werd hierover een request gezonden naar den Gemeenteraad en hiermee was de R.T.V. de eerste in den lande.

Hoewel de invoering der schooltandverzorging in Rotterdam nog tot 1928 zou moeten wachten is het toch aan uw vroegtijdig initiatief te danken dat in enkele andere plaatsen in Nederland reeds eerder tot invoering der schooltandverzorging kon worden overgegaan. Nu wil ik echter over uw daden niet verder in details treden, want er zou schier geen einde aan komen.

Eigenlijk is de grootste verdienste, die een mensch zich kan verwerven, deze, dat hij, met inzet van zijn volle persoonlijkheid, de gaven gebruikt,

die hij gekregen heeft. En wanneer de R.T.V. dan constateert dat het U gelukt is in de halve eeuw, die nu achter ons ligt, niet alleen enkele malen of vele malen op deze verwerving van de grootste verdienste aanspraak te mogen maken, maar steeds onafgebroken de volle vijftig jaar, dan spreekt de R.T.V. van een enormiteit, die ons bij deze huldiging eerbiedig uit bewondering het zwijgen oplegt.

Dit zwijgen wordt echter jubelen, wanneer wij constateeren dat de R.T.V. deze verdienstelijke collega haar Eere-Voorzitter mag noemen, een Eere-Voorzitter die haar als ideaal, op een ver vooruit geschoven positie in verhevenheid voorgaat en stimuleerend en activeerend werkt op de R.T.V. gelederen die één front vormen en met inspanning van alle krachten pogen het normale op te voeren en dichter te brengen naar het ideaal dat hoewel onbereikbaar, van onschatbare waarde is vanwege het eminente voorbeeld.

Nu we staan bij dezen mijlpaal en achterom hebben gezien, verheugen we ons in het heden en schouwen meteen in de toekomst.

U hebt den leeftijd reeds bereikt van de sterken en we constateeren met vreugde dat, a.h.w. door uw jeugd en vitaliteit, door uw helderen geest, door uw energie en ondernemingszin, de jaren geen vat op U hebben gehad en U slechts voor de helft zijn aan te zien. Dit geeft ons moed om U te vragen de volgende tien jaren, dus tot U den leeftijd der zeer sterken bereikt zult hebben, weer op de gewone, dus voortreffelijke, wijze met ons verder te gaan. Dit schenkt ons rust en vertrouwen. Wij kunnen U niet missen. Het is dan mogelijk bij uw zestigjarig tandarts-jubileum met U te overleggen of het noodig is te gaan denken aan inschakeling van eenige rust.

Als U dit nogal vermetele verzoek zult willen overwegen, is de R.T.V. overtuigd dat U dan ook in den komenden tijd als steeds uw schreden zult willen richten naar Rotterdam. De afstand tusschen uw woonstad den Haag en uw gloriestad Rotterdam is niet groot en voert over Delft, moge U steeds bij het zien van deze vaas van Delftsch blauw, die de R.T.V. U thans aanbiedt, in gedachten vanuit den Haag over Delft denken aan Rotterdam, waar de R.T.V. is gevestigd, de R.T.V., die met bewondering in U haar Oprichter, eerste Voorzitter en Eere-Voorzitter begroet.
